

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Honorati Arelatensis Episcopi, ex ea quam S. Hilarius eius successor luculento sermone in die Natali eius, descripsit breuius. Præfuit Arelatensi Ecclesiæ, temporibus Theodosij iunioris, & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

Transfertur
sacrum cor-
pus Lugdu-
no Aruer-
nas.

translarum, in Aede S. Mauritiij, iuxta altare-
torum Petri, Pauli atque Andree Apollolo-
conditum est. ibidem verò ægrotis & male-
ctis, hæctenùs eximia diuinitus conferuntur
neficia.

VITA S. HONORATI ARELATENSIS
Episcopi, ex ea quam S. Hilarius eius successor

Vide Caf.
Baron. in
Notat. Mar-
tyr. Rom.
Item Tom.
s. Annal.

lento sermone in die Natali eius, descripta
Præfuit Arelatensi Ecclesia, temporibus Theodosij
nioris, & Valentimiani tertij Imp. cum Romanus
Ecclesiam regeret Celestinus, & post eum Sixtus.
Anno videlicet Dominici Natalis 426.
& sequentibus.

16. Ianuarij.
Summa no-
bilitas quæ.

Parentes
eius clari.

Pater eum à
baptismo a-
uertere so-
natur.

CVM summum nobilitatis fastigium fu-
ter filios Dei computari, nemoque in
lestibus gloriosior sit, quàm qui repositi
parentum stemmate, elegit sola Christi patri-
tate censerì, prætermittimus auita, viri humani-
ctissimi, secularium honorum insignia commu-
morare, (qui familiæ suæ nobilitatem, vique
consulatus dignitatem prouectam, maiore pec-
ris generositate fastidiuit) quò admirandæ
virtutes, quibus in vita fuit clarissimus, clari-
nobis ante oculos proponamus.

Postquàm in primis adolescentiæ ætate, bap-
tismi gratiam proprio concupierat arbitrari-
tis virtutum incrementis quotidie profecit,
prorsus diuino quodam pædagogio educatus
taretur. Cùm esset iuuenis magna ingenij feele-
tate præditus, & pater eum, quæ semel animo
gno susceperat, ab ijs nullis difficultatibus res-
hi, nullis periculis deterreri posse. perspicere
baptismate eum quamdiu potuit, auertit; tunc

ne totus, sicut consecutum est, religionis amore
raperetur. Sed cum & Christi amor & celestis pa-
tris desiderium, & virtutis studium firmam in eo
sedem elegissent, ita se adhuc catechumenus inter
prima fidei rudimenta formavit, ut quiuis facile,
quid animo moliretur, intelligere posset. Hinc
pavidus pater tenerz pietatis suspicione solici-
tus, varijs eum oblectationibus prouocare, studijs
muentis illicere, diuersis mundi voluptatibus
irretire, & quibuscunq; tandem potuit modis ad
sola mundi huius oblectamenta, vitęq; ludibria
inuitare cepit.

Verum illi maior inter hæc omnia erat, custo-
diendi baptismatis cura; fastidiebat adolescens,
quo grandęuus oblectabatur pater, tali se semper
adhorratione compellans; Delectat hæc vita, sed
deicipalia in Ecclesijs præcepta recitantur; alia
ibi in auribus meis mandata sonuerunt; illic mo-
destia, continentia & pudor traditur, hic effræna-
ta luxuria nutritur; ibi pietas viget, hic exercita-
tio corporalis; illic ad æternum Christus inuitat,
hic diabolus ad temporale sollicitat; Omne quod
in mundo est, vanitas est, & concupiscentia oculo-
rum; & mundus transiit, & concupiscentia eius:
Qui autem fecerit voluntatem Dei, manet in æ-
ternum, sicut & Deus manet in æternum, Festine-
mas ergo erui ab his laqueis, dum adhuc minus
tenemur; difficile diu illigata soluuntur. Facilius
est tenera euellere, quàm robusta succidere. In
more saluam fac animam tuam, ne fortè appre-
hendant te mala cogitationes; citò serpit volup-
tatis venenum. Seruanda est Christo, per Christi
gratiam sumpta libertas; alij aurum argentum-
que mirentur; dominantur, ut video, metalla do-
minantibus. Alij prædia atque mancipia non

S fine

Nititur eū
mundi vani-
tariis im-
plicare.

Ille omnia
contemnit,
& præclare
se ad Chri-
sti seruitu-
tē animat.

1. Ioan. 2.

Alludit ad
id, quod est
Genes. 19.

sine animi sui captiuitate possideant, & honorati diuinæ in se imaginis premant; Mihi factum mancipium non esse vitorum; mihi factum dium, mihi coniunx sapientia, mihi in virtute voluptas, mihi Christus thesaurus est. pensabit gaudia caduca melioribus, dabit in vita studijs disciplinæ me oblectari, & oratione inter hæc dignum fieri cœlestibus regnis.

**Religionē
ingreditur.**

Nec longas talis meditatio moras pertulit, ilico in flamma conuersionis nutrita, huiusmodi fomentis scintilla prorupit. Iugum Domini seruitutis subdita ceruice suscipiens iugum prauæ libertatis excussit; intelligens summam captiuitatis genus, licentiam iuuetur. Redditur ad breues capillos luxuriantes comarum; brorum vigor animi vigore mutatur, pallidus iunio speciosa facies, & prius succi plena, serena grauitatis. Et quid pluramita repete roctus ex alio ostenditur, vt nō aliter genitor ipsius, orbatus filio pater lamentaretur. Condena itaque se senectus patris ætatis illius conuentione credebat, occurrit, renititur, committitur nec tamen vllō horum, Deo pueritia freca, curitur.

**Constantia
eius.**

Assistit tyroni suo Dominus consolator; distulit vnum ei ex germanis in collegium stare; qui exemplo ipsius ad conuersionem motus, & senior iuniorem secutus, in ipso breui tempore vixit, tempore, sicut collegio illum, ita etiam tute comitatus est. Huic iam inter illos certam gratam propositi; cuius mens ad pietatem mollis, cuius cibus durior, cuius sermo blandior, cuius amictus asperior. Quem minus delectaret lectio, quem magis lectio, quē minus moueret iugum, quem magis misericordia. Quis daret pro-

**Frater S.
Honorati,
eius exem-
plo conuer-
tatur.**

ptius quod sibi detraxisset, quis libentius hospiti stratum cilicij, & cervical illud consueti lapidis offerret. Quis peregrinum promptius ante e-

Jeemofynæ dispensationem lachrymis foueret, & affectus prius Christum, quàm aduenam conuiuio pasceret, cui in orerarij mundus, cui frequentior Christus. Ornabant itaque omnem patriam, & quantum apud animos multorum manebat, custodiebantur aliorum ab illis corpora, aliorum spiritus; prout quisque indigens erat, aut vestimentis, aut doctrina, aut sumptibus vestiebantur, instruebantur, aiebantur. Nullus illuc peregrinationis labore defessus, non tanquam ad patriam & patrimonij sui rura peruenit.

Lapis illis pro cervicali.

Magnū hospitalitatis studium.

Interea amor in illos omnium crescebat, tota que erga illos patria obsequijs & amore ac honore certabat, peruenire illis ad ignobilitatem & paupertatem non licebat. At illi pauebant gloriā suā & odorem bonæ conuersationis longè lateque diffusum, licet ad Dei laudem referrent, sibi tamen vanitatis periculum inferre metuebant; percipisse se in vita sua mercedem suam reputabant; humanam conuersationem, & gratiam fastidientes, eremi amore flagrabant. Inito itaque consilio & quodam modo passi honoris sui persecutionē, ad peregrina contendunt. Iterum patria consurgit, iterum propinqui reluctantur; Spoliari sese hoc simul lumine metuunt omnes. Quod illic, Iesu bone, certamen fidei atque amoris fuit? qui tūc consiliorum, qui precum, qui lachrymarum ambitus? quis nō illic sibi officium propinqui vendicauit, aut cuius lachrymæ, nō cum lachrymis patris certauerunt? Amittere enim se omnis patria in iuuentibus illis patres sentiebat, & verè erat in

Crescit fama illorum dum latere cupiunt.

S 2 illis

illis senectus non annis cana, sed gratijs; non
 riosa artibus, sed moribus vetusta. O quanta
 mine dispensatio procurationis tuz, qui lan-
 des tuas, fidei igne fulgētes, nō loco fixas the-
 teris, sed præfers eas diuersorū illuminationi-
 corum, inspirans migrādi voluntatem, & fugi-
 di gloriam; quæ utique multiplicanda erant
 per susceptam peregrinationē virtutis argu-
 to. Diripitur itaque dudum vario misericordie
 opera vexata substantia, sed larga tamen adu-
 quæ pauperum inopiæ mirificè consulebat.

Dirahunt
 res & facul-
 tates suas.

Exeuntes igitur de terra & de domo de pere-
 grinatione sua, ne quid iuuenili ausu ab ipsis
 inceptū putaretur, assument senem perfecti-
 summata q; grauitatis S. Caprasij, angelica
 fatione in insulis degentem. Queritur ergo pe-
 grinationis latebra, fugitur fama virtutis; ac
 cun que itur, sibi alia, velint, nolint, fama par-
 tur. Spargitur vbi que substantia, & in omni
 su eorum bonus Christi odor fragrat; expet-
 quibus Barbara esset etiam illa, quæ plurima
 plis erat Romana eloquentia. Intrepide ab
 pro Christi desiderio maris reuma toleranti-
 lor ac sterilitas Achaici litoris expetita, vbi
 dedo vt germanus eius Venantius, diuturna
 iactatione nimirū fatigatus: vitam cum morte
 toniam a ger delatus, commutauerit.

Caprasium
 sibi patrem
 afeiscunt.

Venantius
 frater S. Ho-
 norati Me-
 tonæ dece-
 dit.

Honoratus
 in Italiam
 reuertitur.

Hinc Honoratus in Italiam reuertitur, & in
 è patria eremi desideria proouocante, hunc
 remum vrbi propinquam, Christus inuitat. V-
 tem itaque insulam ob nimietatē squaloris,
 accessam venenatorum animalium meta. Al-
 hāud longē iugo subditam petijt. Cumq; circū-
 iecti accolæ illū ab ingressu loci illius vebem-
 ter dēterrent, & terribilem vastitatem ei dē-

tiarent, illæ humanæ conuersationis impatiens, ingreditur impavidus, & pauorem cæteris securitate sua discutit. Fugit horror solitudinis, cedit turba serpentium. Inauditum verè illud, & planè iuxta miracula ac merita illius mirandum reor, quod tam frequens, vt vidimus, in illis ariditatibus serpentium occurfus, marinis præsertim æstibus excurtus, nulli vnquàm non solùm periculo, sed nec pavori fuit. Quid longius morer? Omnibus, quæ prius deterruerant, superatis. Honoratus caltra quedam Dei illic collocat. & qui locus homines dudum à sua commoratione repulerat, angelicis illustratur officijs. Hic primùm ad eum dignitas, quam remis vel isque vitauerat, venit, hic sacerdos eum infula texit. Industria illic sua, iudiciens electis Dei templum excitatur, apta monachorum habitaculis recta confurgunt, negatæ à seculis aquæ, largiter fluunt. Itaque certatim vndique omnes eò confluebant, vt Honoratum viderent, cuiusque suauissimo eloquio & cœlesti disciplina imbuerentur.

Etenim quam ille Barbariem nõ mitigauit, quæ animum pestes ipsius exhortatione non fugaret. Omnium ille passiones suas credidit, & tanquàm suas seuit, profectus, laboresque omnium suos computauit, & vicia & virtutes omnium in meritum cumulum transferebat. Incredibile est, quantæ illi curæ fuerit, ne quem tristitia affligeret, ne cogitatio secularis vrgeret. Omnium vires, omnium animos, omnium stomachos, instinctu credo Dei nouerat; verè seruus omnium factus, propter Christum Iesum. Hæc illius iugis opera iugis intentio erat, leuigare omnibus iugum Christi, & quicquid diabolus iniecisset, auertere; discusso, culpæ nubilo, virtutum serena reuocare; a-

Insigne mi-
raculum.

Initiatur
Sacerdotio.

Lirinense
monasteriũ
cõstruitur.

Monachos
suos præcla-
rè instruit.

Monachi
eius oēs mi-
rè eum a-
mant.

Magnum
eius erga
peregrinos
studium.

Eximia eius
liberalitas
& fiducia in
Deum.

morem Christi & proximorum amando in-
tere: & mentes omnium tanquam pectus suam
colere; innouare gaudia: & ad Christi semper
fiderium, tanquam primo conuersionis die
descere. Hinc illud erat, quod omnis congregatio
illa ex tam dissonis linguis & moribus contra
in amorem illius conspiraret. Omnes Dom-
num, omnes patrem vocabant, in illo sibi patri-
am, propinquos, & omnia simul reddita com-
tantes.

Magna illi inter hæc omnia erga aduersos
hospites cura. Aderat munificenti animo
stantia, pari fide ministrata. Hinc ad eum frequen-
ter ille ex diuersarum regionum vastitate concurrens
& verè is ille erat, qui non ut parcus dispensans
aut timidus, respectu sibi creditæ & crescentis
quotidiè congregationis aliqua tribueret, plu-
feruaret: sed qui nihil sibi, nihil suis, præter pre-
sentium dierum victum & vestimentum referre-
ret. Exhausta est aliquandò dispensationis li-
stantia, fides nunquam. Quadam vice, cum videret
ex multis millibus aureum nummum, procul
munificentiam arca retineret, hunc etiam spem
in multarum rerum defectu, constantissime pa-
peri trāseunti dedit, & mihi atque alijs astantibus
dixit: Certum est iam appropinquare qui deserat
si iam non habet, munificentia nostra quod pro-
ferat. Vix trium aut quatuor horarum spatio
um, die fluente transferat, & continuo qui ves-
bis suis fidem faceret, occurrit. plurimos me-
tis in locis probatissimos viros habuit, quorum
semper manibus, quod sibi deferrebat, expe-
deret.

Interea ergo dum multimodam eius in omni
gratiam commemoro, in me infinitam curam
ceru-

termitto; cum ipsius utique cura non minus in Christo mihi salutis attulerit, quam amor inter vos ornamentum & honoris reliquit. Mei enim gratia, quod ad meritum eius, & iudicium meum pertinet, patriam, quam fastidierat, non dedignatur accedere, nec refugit laborem tanti itineris, suis præcipue iam multis infirmitatibus grauem; Venit, meque in illis iam annis nimis amicis seculo & contumacem Deo, ut seductor, & verax, ad amorem Christi blanda manu tentat. Sed cum parum in aures nostros pietatis illius verba descenderent, ad solida orationis præsidia conuertitur, & affectus sui clamor duritia mea repulsus, piissimas Dei usque ad misericordiam pulsavit & penetravit aures. Et o quamdiu mollire duritiam meam non est imbre lachrymarum, quam pijs mecum, & salute mea amplexibus osculisque certavit? Qui tunc in corde meo fluctus, quæ tempestates diversarum, & inter se cõpugnantium voluntatum excitare sunt? Quoties sibi in animo meo velle & nolle successit? Et quid plura? Absente illo partes in me suas Christus exequitur, & post biduum orationibus illius per miserationem Dei mea concupiscentia subiugatur; fugauerat enim somnium cogitatio, & inuitante me pro Domino, totus eminens cum voluptatibus suis mundus adstabat: Quid expectandum, quid relinquendum suaderet animus mecum meus, & quam collatis apud amicum tractatibus, sentilabat. Gratias tibi, bone Iesu, gratias tibi qui dirupisti vincula mea, famuli tui Honorati pia supplicatione permotus, & iniecisti mihi vincula amoris tui, quibus si tenear, nunquam peccati vincula recalescent. Occurro itaque subditus, qui superbus abscesseram, & omni contradictione deposita, nouus preceptor accedo.

Hilarij lu-
crandi gra-
tia quæ fe-
cerit.

Educit me secum suam prædam, gaudet, triumphat, exultat. Eremo me iam tum exemplo fueri creti cupidum festinat includere. Alit prædam lacte & postmodum cibo iam verò profusa illi in oēs charitas quod sine invidia dixerim, quantum mihi leuius blandimentis suis fecerat? Quoties mentem meam, quoties animum, quoties linguam nominabat? Quam impatiens absentiam quam semper indignissimi conspectus mei cupidus erat?

Expetunt
Atelatenfes
Honoratū
episcopum.

Sed vnde illud quæso. quòd tam è longinquo tam ignotus à vobis expetitur? Quis illum præteritis, neq̄ prius visi gratiam vestris pectoribus contulit? quis illud desiderium suscitauit, ut orbibus quibus à Domino apud eremum indultus erat vobis nasceretur? ille utiq; qui cuncta dispensat, qui eum patriæ suæ quam diu congruum videbat indulsit, & per maria & per terras ad vilitatibus videntium: hanc tantam cultoris sui gratiam contulit. Vidistis in breui illo, quo vobis indultus est tempore, illam sollicitudinis vigilantiam, illud disciplinæ studium, illas pietatis lachrymas, illam iugem ac perpetuam mentis serenitatem, cuius testimonio vultus immutabilis erat. Audistis quoque illud congruens vitæ, in quo erat cõsentanea præteriti pectoris sermonis luculentia. Vidistis illam latitudinem charitatis, quæ tanta in illo fuit, ut arbitrio hominum exprimenda esset, Honoratipotissimum pingi vultu debere videretur. Quis ita mixtam lætitiæ disciplinam propinavit? Quis non cum ipsius gaudio, qui corripiebatur, correptionem non dolorem suum spreuit? Quis feris moribus insaniam suam execratus est? Quis arrogans non plus, quam omnes superbiam suam ipse abominatus

Charitas
eius eximia
& industria.

natus est? Quis lasciuus, luxuriam non detestatus?
 Er quid plura? Omnibus omnia factus, communis
 omnium medicina erat. Denique vt primùm san-
 ctæ huius Ecclesiæ regimen accepit, prima ei cura
 concordiz fuit, & præcipuus labor, fraternitatem
 dissidentem mutuo amore connectere. Studebat
 præterea amore potius regere, quam terrore do-
 minari; vt volentaria magis, quam coacta corre-
 ctio, hunc quoque subditis ad ieceret ornatum, ne
 ad officium suum compulsi putarentur. Floruit i-
 gatur sub illo Christi Ecclesia, sicut monasterium
 ante floruerat; creuit gratis, decreuit metallis; nã
 quæ otiosè diu congesta fuerant, dignis tandem
 vtilibus deputauit; dudùm defunctis thesauros suos
 misit. Hoc solum quod ministerio sufficiens erat,
 reuertit; sed si exegisset vltus, nec ministerio, vt
 reor, peperisset. Iam verò quo ordine illud sancti
 Spiritus receptaculum conqueuerit, dignum est
 audire.

1. Corint. 9.
 Studium cõ-
 cordiz.

Incredibile est, quàm integrum impollutz mē
 tis vigore vique in extrema seruauerit. Vltimū,
 doloribus iam reluctantes, Epiphaniū die
 in Ecclesia sermonem habuit, nesciens vnquam,
 colluctante cum infirmitatibus fide, dolori ma-
 gis corporis, quàm spiritus feruori acquiescere,
 seruauit desiderijs vestris supra vires suas. Non il-
 lum siquidem aliqua extrinsecus superueniens æ-
 gritudo, non subitus febrium æstus absorbit, sed
 dilata infirmitas, nimio dudum propositi ri-
 gore contracta, & adhuc remissioni parum acqui-
 escendo ingrauescens; octauo eum vel nono die à
 solennitate prædicta paulatim extenuando con-
 fecit. Ac primum semper vberrimè suos consolā-
 tur, & sermone condito circumstantium ab-
 stergit lachrymas: quas tamen quò magis abster-
 git,

Mentis vi-
 gor.

git, irrat. Quadā vice cum comprimere lacrimarum mearum tempestatem, & abrumperet uos fletuum laboraret, Quid, inquit, fletus inuicibilem humani generis necessitatem? Imparatus ergo te inuenire meus transitus debuit, cum non inueniret imparatum? Et quid ego, inquit, nimis omnium fero ad ea, quæ sanctorū placent in supremis suis acerbissima pertulerunt? & commemoratis aliquot adiecit, quod credo alibi

Prælarasententia.

Oratio eius ad præfectū, &c.

gerat: Magni, inquit, viri multa patiuntur, & alios pati doceant, nati sunt in exemplum.

Confluentibus autem ad se potestatibus, præfecto & præfectorijs viris, quam feruentia sub tali iam frigore mandata depromptit, ab ipso metu suo sumens acerrimum exhortationis exitum? Videtis, inquit, quàm fragile habitamus spiritum; Ab hac necessitate neminem honores, neminem diuitiæ liberant: hæc iustis & iniustis, potentibus humilibusque communis est. Sic vitam agite, ne vitæ extrema timeatis: & hoc quod mortem appellamus, quasi commigrationem expectetis. Mors poena non est, si non ad supplicium deducit. Dura quidem est carnis animæque, sed multò durius in gehennæ flammis erit carnis animæque consortium, nisi in omni vita generosam suam spiritus recognoscens, bellum corpori, & corporalibus vitijs certamen indixerit, & licet discretus à carnis colluione diuortio, æternæ paci impollutam seruet veramque substantiam illic feliciter copulandam: vbi exultabunt sancti in gloria, lætabuntur in cubilibus, hoc est, in corporibus, tanquàm in receptaculis suis: cum ea que iustitiæ dedicauerant membra socialia, tanquàm consueta hospitia recognoscent. Hoc itaque præter; Hanc vobis Honoratus vester hæreditatem

linquit: supremo halitu suo ad hæreditatem vos regni celestis inuitat. Nullus nimium mundi huius amore teneatur; optimum est, vt voluntate fastidias, quo te vides necessitate cariturum. Nemo opibus diffuat, nullus pecuniæ deseruiat, neminem diuitiarum pompa corrumpat; Scelus est, precium salutis, in materiam perditionis assumere, & illo capi quemque, quo redimi potest. Plus interea vultu, plus oculis emicante in cælum sensu monebat, & noua semper mentis gratia, deficiente membrorum ministerio, pullulabat.

Ordinatis itaque omnibus (neque enim multa in artibus suis minus plena restabant) cum omnes charos suos mente percurreret, grauior illi somnus oppressit, quem cum interdum pauidi interpellarem, & suspectis omnibus sedere eum in vltimo prohiberemus, ioculari, vt erat solitus, blandimento, & consuetudinaria mentis serenitate, respondit, quòd molestos nos in hac sollicitudinis parte pateretur.

Somno deinde vltimo exceptus, in mortis quietem dormiens transijt, sine vilo, vt sese habent extrema. In Etamine, nullas difficiles obitus moras sensit. Angelicis choris anima illa sancta, generosa, sincera, & ab omni contactu mundi incontaminata suscipitur. Multorum interea varijs visibus somnus incutitur, quarum tamen omnium vna facies erat, quòd scilicet sancto illi occurrerent officia sanctorum. Relinquitur vegetatum semper spiritu, plenum gratiæ corpus exanime; integrum siquidem vultus decorem facies omnibus intacta seruabat. Nemo non preciosissimi muneris loco habuit, aliquam de velaminibus illius fimbriam decerpisse. Pro magno munere habitus est.

Alij sententia.
Opes, si bene vtaris, pretium salutis sunt.

Sub morte graui sôna premitur.

Suauiter & feliciter obdormit in Domino.

Audissime
decerpatur
simbria ve-
laminā eius

est, lecticæ manum admouisse, aut cervicem
ieccisse. Vidistis nō sine gloria vestra gloriam
O magna & inclyta, Honorate tua gloria, non
dignitatem tuam signis probari. Ipsa enim
conuersatio tua plena virtutibus, & admiranda
nouitate præcella, perpetuum quoddam signum
ministravit. Et quod maius signum virtutis
potest, quàm signa fugere, & occultare virtutes
verè tam familiaris, quodammodo oratio tua
Christi auribus erat, vt efficacissimis precibus impo-
tratum putem, ne virtutem tuam signa clamarent.

Fuit martyr
Christi per-
petuus.

Habet & pax martyres suos; Christi enim
perpetuus quamdiu in corpore moratus es, testis
fui. Illud enim stupendum quondam adolescentis
tux robur, perpetuo abstinentiæ rigore tenuerat
& in illam, quam vidimus, aspectus licet de
seruato, exilitatem redactum, crux vtique quod
diana consumpsit. Nunquam in tuo ore, nisi
nisi castitas, nisi pietas, nisi charitas: nunquam
corde, nisi horum omnium fons Christus habu-
uit. Nulla tibi maior quam in orationibus &
mimis voluptas. Tuis in tantum medullis Christi
infederat, vt interdum, quod expertus loquor,
bris tuis placido sopore deuinctis, illumetiam
somnia officio solito tua lingua resonaret. Et
puto neminem diffiteri, tibi ad martyrium
pus, non animum defuisse. Sæpè enim dormiens
referebas somnia, non aliquid præfagientia, sed
que aliqua in futurum anxietate sollicita, sed
quietis animæ desiderijs excitata, martyrium
licet, quod semper meditatione gestabas, cre-
interdum alludente & prouocante cupiditate

Quam fuerit
martyrij cu-
pidus.

tuam Domino, tanquam excitata in fidem tuam
persecutione, peragebas.